

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ Η ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΓΙΑΣΕΜΙΩΝ

Το κυνήγι της αλεπούς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βασισμένο σε αθηναϊκή ιστορία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κυνήγι της αλεπούς**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Πανταζή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θεωδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Φανή Πανταζή, 2004, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: ixpert, Denys Kurylow,
Wesley Cowpar/www.shutterstock.com, Jake Olson/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, Απρίλιος 2004
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Νοέμβριος 2014, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0784-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΑΝΗ ΠΑΝΤΑΖΗ

Το κυνήγι
της
αλεπούς

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ο κουρσάρος της καρδιάς μου, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2010

Το θρόισμα της λεύκας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011

Από αγάπη, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012

Η νύχτα των γιασεμιών, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013

Το άγγιγμα της αμαρτίας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πρέπει να της το πούμε, Ελένη», είπε ο μεσόκοπος άντρας αναστενάζοντας και κοίταξε από την μπαλκονόπορτα. Ο κήπος τους ήταν, όπως πάντα, καταπράσινος. Χάρη στην Ελένη, αυτή την ακούραστη, γεμάτη ζωντάνια γυναίκα, που ήξερε να ομορφαίνει από κάθε άποψη το σπιτικό και τη ζωή του. Ο Αντρέας θα μπορούσε να πει ότι στάθηκαν και οι δύο τυχεροί στην κοινή τους πορεία, αν η μοίρα δεν είχε βάλει στο στόχαστρο τον μοναχογιό τους.

«Όχι, Αντρέα, σκέψου το παιδί μας», απάντησε η γυναίκα του. Ήταν ακόμα όμορφη, σκέφτηκε ο Αντρέας κοιτώντας την. Κι είχε πάντα εκείνο το φως στα μάτια που τον έκανε να την ερωτευτεί από την πρώτη στιγμή που την είδε, εδώ και τριάντα σχεδόν χρόνια.

«Το σκέφτομαι, Ελένη. Σκέφτομαι όμως κι εκείνη. Δεν πρέπει να το ξέρει; Τι θα γίνει αν το μάθει αργότερα;» Πλησίασε και κάθισε σε μια πολυθρόνα απέναντί της. Πήρε το φλιτζάνι με τον αχνιστό καφέ που του είχε φτιάξει και ρούφηξε μια μικρή γουλιά. Εκείνη δεν έπινε καφέ το απόγευμα. Προτιμούσε πάντα ένα γλυκό. Φαίνεται

όμως πως η σημερινή συζήτηση την έκανε να μην έχει όρεξη για τίποτα. Το μόνο που την απασχολούσε ήταν πώς να πείσει τον άντρα της να κρατήσει το στόμα του κλειστό.

«Αν προσέξουμε, δεν πρόκειται να μάθει τίποτα. Αλλά κι αν το μάθει, θα είναι λίγο δύσκολο να κάνει πίσω εκ των υστέρων. Θα το σκεφτεί δύο φορές. Ενώ αν το ανακαλύψει τώρα... Το παιδί μας έχει περάσει πολλά, Αντρέα. Είναι καιρός να δει άσπρη μέρα. Στο κάτω κάτω, είναι μια χαρά. Φαίνεται να έχει ξεπεράσει το πρόβλημά του».

«Φαίνεται...» υπογράμμισε ο Αντρέας.

«Είναι μια χαρά», επέμεινε εκείνη. Όχι ότι το πίστευε απόλυτα. Δεν της έκανε όμως καρδιά να μιλήσει. Ήταν μάνα. Ανησυχούσε και θα ανησυχούσε πάντα για το παιδί της, της ήταν όμως αδύνατο να αποκαλύψει το μυστικό του. Το μυστικό τους. Και μια παράλογη σχεδόν αισιοδοξία την έκανε να πιστεύει πως θα ήταν περιττό να μιλήσει στο κορίτσι. Γιατί όλα θα πήγαιναν καλά. Η κυρία Ελένη το ήθελε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. Το ήθελε τόσο πολύ, που στο τέλος το πίστευε.

Η κοπέλα ήταν εξαιρετική. Ο γιος της θα περνούσε καλά μαζί της. Και η Ελένη θα έπαιρνε το μυστικό στον τάφο της. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να πείσει και τον άντρα της να κάνει το ίδιο. Είχε την εντύπωση ότι το είχε καταφέρει. Άλλωστε, λάτρευε κι εκείνος τον γιο τους. Η οικονομική τους κατάσταση του επέτρεπε να τον μεγαλώσει άνετα και να τον σπουδάσει. Από το αγόρι τους δεν είχε λείψει τίποτα. Ειδικά η αγάπη. Σίγουρα ο Αντρέας δε θα υπέσκαπτε τώρα το μέλλον του ίδιου του παιδιού του.

Συμφωνούσε κι αυτός ότι η κοπέλα ήταν θαυμάσια και ότι ο γιος τους θα ευτυχούσε μαζί της.

«Δε θέλεις να παντρευτεί, Αντρέα μου; Να έχει έναν άνθρωπο δίπλα του; Να κάνει οικογένεια; Μέχρι τότε θα ζούμε εμείς; Τι θα κάνει όταν κλείσουμε τα μάτια μας;» Τον κοίταξε επίμονα με τα λαμπερά της μάτια, σαν να προσπαθούσε να του μεταγγίσει με το βλέμμα της λίγη από τη δική της πίστη και αισιοδοξία.

Ο Αντρέας έμεινε σκεφτικός. Σηκώθηκε και πήγε πάλι μέχρι την μπαλκονόπορτα. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει και ο κήπος λουζόταν με ένα γλυκό χρυσαφένιο φως. Ένα χελιδόνι πέρασε σαν αστραπή από μπροστά του. Να ήταν άραγε καλός οιωνός; αναρωτήθηκε αυθόρμητα ο Αντρέας. Καθώς γύριζε προς το μέρος της γυναίκας του, πρόσεξε ότι οι τοίχοι είχαν πάρει τριανταφυλλί χρώμα και το δωμάτιο πλημμύριζε από το ίδιο ζεστό φως του δειλινού.

«Ένας Θεός ξέρει πόσο ποθώ να τον δω ευτυχισμένο», είπε σιγανά, σαν να μονολογούσε. Και τώρα όλα έδειχναν ότι το παλικάρι τους είχε βρει ένα κορίτσι που τον αγαπούσε όσο κι αυτός. Στο κάτω κάτω, ο Λουκάς ήταν μια χαρά παιδί. Όμορφο, σπουδαγμένο, καλλιεργημένο, εργατικό και ευαίσθητο. Υπήρχε βέβαια στη ζωή του εκείνη η οδυνηρή παρένθεση. Κατά τα άλλα όμως, είχε όλα τα προσόντα που τον έκαναν αυτό που λέμε καλό γαμπρό. Πολλές κοπέλες θα παρακαλούσαν να είχαν την εύνοιά του. Τελικά, η Ελένη είχε δίκιο. Ναι, θα κρατούσαν το μυστικό καλά φυλαγμένο και θα άφηναν τον Λουκά να προχωρήσει. Δεν υπήρχε λόγος να δημιουργήσουν πρόβλημα από το τίποτα. Ή σχεδόν από το τίποτα.

Και ο Θεός ήταν μεγάλος. Θα λυπόταν το παλικάρι τους και θα το άφηνε να ζήσει ευτυχισμένο δίπλα στην καλή αυτή κοπέλα που βρέθηκε στον δρόμο του.

«Εντάξει», είπε αποφασιστικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Παρασκευή βράδυ. Η ώρα κόντευε εννιάμισι και στην αίθουσα αναμονής του παιδιατρείου περίμεναν πέντε ακόμα παιδιά, μαζί με τους γονείς τους. Ήταν Γενάρης και, όπως κάθε χρόνο, οι ιώσεις έκαναν θραύση. Ο παιδίατρος Μάνος Θεοδώρου εξέταζε υπομονετικά τους μικρούς ασθενείς του, ξέροντας ότι δεν επρόκειτο να φύγει πριν από τις δώδεκα. Αυτό γινόταν κάθε μέρα τώρα τον χειμώνα. Αλλά ο Μάνος δεν παραπονιόταν για την κούραση. Λάτρευε τα παιδιά και τη δουλειά του και εννοούσε να την κάνει σωστά και σχολαστικά. Αυτό το είχε καταλάβει όλος ο κόσμος, με αποτέλεσμα να γεμίζει κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή απόγευμα το ιατρείο του από γονείς και παιδιά, που πολλές φορές δεν έμεναν καν στη Νέα Σμύρνη, αλλά ξεκινούσαν από πολύ μακριά για να έρθουν σ' αυτόν ειδικά τον παιδίατρο. Ο Θεοδώρου είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη τους και ήξεραν ότι τα παιδιά τους ήταν σε καλά χέρια.

«Ο επόμενος, παρακαλώ».

Ο επόμενος ήταν ένα τρίχρονο κοριτσάκι με τους γονείς του. Ο Μάνος δε θυμόταν να το είχε ξαναδεί. Μπορεί να

είχε τεράστια πελατεία, αλλά διέθετε και πολύ γερό μνημονικό. Η γυναίκα τού έκανε αμέσως εντύπωση με την ομορφιά της. Μια ομορφιά σπάνια, εκτυφλωτική, απ' αυτές που δε συναντά κανείς κάθε μέρα. Ήταν ντυμένη απλά και εντελώς αμακιγιάριστη. Καθώς του μιλούσε για να του περιγράψει τα συμπτώματα της μικρής, ο Μάνος πρόσεξε ότι τα μάτια της θύμιζαν ελαφίνα και οι πυκνές βλεφαρίδες τους ήταν τόσο μακριές, που άγγιζαν σχεδόν τα φρύδια!

Προσπάθησε να συγκεντρώσει την προσοχή του στο παιδί. Είχε ίωση. Ο Μάνος έδωσε τις σχετικές οδηγίες απευθυνόμενος και στους δύο γονείς. Εκείνη τον παρακολουθούσε με προσοχή και του έκανε διάφορες διευκρινιστικές ερωτήσεις, ο πατέρας όμως τον άκουγε με ύφος ανέκφραστο, σχεδόν βαριεστημένο. Κι αυτό έκανε εντύπωση στον Μάνο. Θα έλεγε κανείς ότι ο πατέρας δεν ενδιαφερόταν για την υγεία του παιδιού του.

«Σε τι όνομα θα κόψω την απόδειξη;» ρώτησε ο Μάνος μόλις τελείωσε.

«Λουκάς Πετρίδης. Αιγαίου 46, Νέα Σμύρνη», είπε ξερά ο πατέρας. Πλήρωσε και σηκώθηκε από τη θέση του.

«Επάγγελμα;» ρώτησε ο Μάνος.

«Μηχανικός αεροσκαφών».

Η γυναίκα φόρεσε στο κοριτσάκι τον σκούφο και το μπουφάν του και το πήρε αγκαλιά.

«Και για οτιδήποτε χρειαστείτε μη διστάσετε να μου τηλεφωνήσετε», είπε ο Μάνος καθώς τους χαιρετούσε.

«Καληνύχτα, γιατρέ. Και σας ευχαριστούμε», είπε εκείνη ευγενικά. Ο άντρας είχε κάνει μεταβολή και έφυγε χωρίς να χαιρετήσει.

«Καληνύχτα. Και περαστικά στη μικρή».

Δώδεκα και κάτι, ο Μάνος ξεπροβόδισε την τελευταία λιλιπούτεια ασθενή και τους γονείς της, ευχήθηκε περαστικά και μετά άρχισε να τακτοποιεί το ιατρείο του.

Στον δρόμο για το σπίτι σκεφτόταν συνεχώς την όμορφη γυναίκα και τον παράξενο άντρα της. Έκανε μάλιστα μια μικρή παρέκκλιση από το δρομολόγιό του για να περάσει από τον δρόμο του σπιτιού της. Έτσι, από περιέργεια. Ήθελε να δει πού έμενε. Είδε μια πολυκατοικία.

Κρίνοντας από τις ερωτήσεις που του έκανε και τον τρόπο που μιλούσε η γυναίκα, συμπεραιναι πως ήταν άτομο σοβαρό και συγκροτημένο. Πάνω απ' όλα όμως, ήταν ωραία. Πραγματική καλλονή. Σίγουρα έφερνε το κοριτσάκι της στο ιατρείο για πρώτη φορά. Αλλιώς ο Μάνος θα τη θυμόταν. Κάθε άντρας θα τη θυμόταν. Δεν ξεχνιούνται εύκολα τέτοια πρόσωπα.

Αλλά γιατί τον απασχολούσαν όλα αυτά; αναρωτήθηκε καθώς οδηγούσε. Εκείνον τον περίμενε η γλυκιά, όμορφη Νανά και ο γιος του, ο μικρός Λεωνίδας. Η ζωή μαζί τους κυλούσε όμορφα και απλά. Ευτυχισμένα θα 'λεγε. Γιατί τι άλλο είναι η ευτυχία παρά μια ωραία, αγαπημένη οικογένεια κι ένα ζεστό σπιτικό;

Τις καθημερινές, που ο Μάνος γύριζε στο σπίτι αργά, ο Λεωνίδας είχε ήδη κοιμηθεί. Ήταν τριάμισι ετών και δεν άντεχε τα ξενύχτια. Ο Μάνος έμπαινε αθόρυβα στο δωμάτιό του, τον παρατηρούσε λίγα λεπτά γεμάτος συγκίνηση – πάντα τον συγκινούσαν τα κοιμισμένα παιδιά–

κι ύστερα του έδινε μερικά απαλά φιλιά στα μάγουλα, το μέτωπο και τα μαλλιά. Συνήθως, η Νανά κοντοστεκόταν στην πόρτα και παρακολουθούσε με βλέμμα τρυφερό το θέαμα πατέρα και γιου. Μετά έπιανε τον Μάνο από το χέρι και πήγαιναν στην κουζίνα να τσιμπήσουν κάτι ελαφρύ και να τα πούνε.

Η Νανά και ο αδελφός της ο Στέφανος είχαν συνεταιρικά ένα μεσιτικό γραφείο στην περιοχή. Τα δύο αδέρφια ήταν άξια κι εργατικά και οι δουλειές πήγαιναν καλά.

«Τι έκανες σήμερα; Έχουμε καμιά εξέλιξη;» τη ρώτησε ο Μάνος όταν κάθισαν στο τραπέζι της κουζίνας. Εκείνη την εποχή η Νανά και ο αδελφός της προσπαθούσαν να πουλήσουν ένα προβληματικό ρετιρέ.

Η Νανά, που ετοιμάζε μια σαλάτα, του είχε γυρισμένη την πλάτη. «Μάλλον. Σήμερα το πρωί το έδειξα στη Χρυσολωρά, τη χήρα του τραπεζικού. Μου έβγαλε το λάδι, αλλά νομίζω ότι τελικά της άρεσε. Πιστεύω ότι θα το πάρει. Θέλει όμως να το σκεφτεί λιγάκι».

«Ας ελπίσουμε ότι θα το αγοράσει. Στο κάτω κάτω, η τιμή είναι πολύ καλή. Τη συμφέρει».

Έφαγαν μαρουλοσαλάτα και φρούτο γιατί πρόσεχαν τη σιλουέτα τους και μετά πήγαν για ύπνο. Ήταν και οι δύο κατάκοποι. Αγκαλιάστηκαν και ξάπλωσαν αμέσως. Λίγα δευτερόλεπτα πριν αποκοιμηθεί ο Μάνος, θυμήθηκε ξανά τη μορφή της γυναίκας που τον είχε εντυπωσιάσει.

Το άλλο πρωί ξύπνησε ορεξάτος και, πριν καλά καλά ανοίξει τα μάτια του, χάιδεψε το στήθος της γυναίκας του. Εκείνη αναδεδύτηκε νυσταγμένα, γύρισε προς το μέρος του και τον αγκάλιασε.

«Κοιμάσαι;» τη ρώτησε.

Η Νανά σφίχτηκε πάνω του και άρχισε να τον χαϊδεύει στη ράχη. «Όχι. Και ξέρω τι θέλεις».

Ο νωχελικός, γλυκός πρωινός έρωτας ήταν ό,τι καλύτερο για να ξεκινήσεις ωραία το Σαββατοκύριακο, σκεφτόταν πάντα ο Μάνος. Ειδικά όταν αγκάλιαζε ένα τόσο ερωτικό πλάσμα όπως η Νανά. Γιατί η γυναίκα του διέθετε ένα κράμα θηλυκότητας και αυθορμητισμού που ο Μάνος δεν είχε ξανασυναντήσει σε άλλη γυναίκα. Ήταν κάτι που τον ξετρέλανε από την πρώτη στιγμή που τη γνώρισε κι εξακολουθούσε να τον ξετρελαίνει. Δε θυμόταν ποτέ να είχε προφασιστεί τον κλασικό «πονοκέφαλο» για να αποφύγει το σεξ. Ούτε να κάνει μαζί του έρωτα ανόρεχτα.

Φυσικά, η Νανά είχε κι άλλα χαρίσματα. Ήταν έξυπνη και δραστήρια κοπέλα. Ο Μάνος πορευόταν στη ζωή μαζί της ξέροντας πως, ό,τι και να του τύχαινε, θα είχε πάντα ένα γερό στήριγμα. Αυτό άλλωστε δεν σήμαινε γάμος;

Μόλις που πρόλαβαν να κάνουν έρωτα. Σε λίγο ορμούσε στο δωμάτιό τους ο μικρός Λεωνίδας με διαθέσεις και αλαλαγμούς Ινδιάνου.

Πολλές φορές το Σάββατο το πρωί άφηναν τον Λεωνίδα στη μητέρα της Νανάς και έβγαιναν για ψώνια. Σήμερα θα πήγαιναν το παιδί στη γιαγιά του και μετά η Νανά θα περνούσε από το γραφείο της γιατί είχε αφήσει κάποιες εκκρεμότητες. Ο Μάνος θα πήγαινε να αγοράσει παπούτσια και ίσως κανένα πουκάμισο.

Οι αποστάσεις ήταν σχετικά μικρές και ξεκίνησαν με τα πόδια. Η πρώτη στάση ήταν στην πεθερά του Μάνου και η δεύτερη στο γραφείο της Νανάς. Ο Μάνος δεν μπήκε

μέσα. Τη χαιρέτησε με ένα φιλί στο μάγουλο, έγνεψε από το τζάμι στον κουνιάδο του τον Στέφανο, που βρισκόταν ήδη στο πόστο του, και ξεκίνησε για τα μαγαζιά.

Δεν πρόλαβε να μπει στο κατάστημα υποδημάτων κι έπεσε πάνω στην κυρία Χρυσολωρά.

«Καλημέρα, γιατρέ μου!» του είπε χαμογελώντας η παχουλή μεσόκοπη γυναίκα.

«Καλημέρα, κυρία Χρυσολωρά. Πώς είστε;» Ας ελπίσουμε ότι είναι βιαστική, σκέφτηκε. Γιατί, αν μου πιάσει την κουβέντα...

«Καλά, ευχαριστώ. Αγόρασα κάτι παπούτσια και τώρα λέω να πάω στο γραφείο της κυρίας Νανάς. Θέλω να δω εκείνο το ρετιρέ. Ήταν να μου το δείξει χθες το πρωί, αλλά της έτυχε κάτι και το αναβάλαμε».

«Το αναβάλατε;» επανέλαβε σαστισμένος.

«Ναι. Θα μου το δείξει όμως σήμερα».

«Σήμερα;» Την κοίταξε σαν χαμένος.

«Ναι, σήμερα». Τον περιεργάστηκε παραξενεμένη από το ύφος του. «Πάω τώρα, γιατί θα αργήσω. Χάρηκα που σας είδα, γιατρέ!»

«Κι εγώ, κυρία Χρυσολωρά», κατάφερε να ψελλίσει.

Στο μεταξύ, τον πλησίασε η πωλήτρια. Τον γνώριζε κι αυτή.

«Τι θα θέλατε, κύριε Θεοδώρου;»

«Εγώ;... Για να είμαι ειλικρινής...» Κοίταξε δήθεν το ρολόι του. «Καλύτερα να περάσω αργότερα. Δεν προλαβαίνω τώρα. Έχω ένα ραντεβού», είπε. Έκανε μεταβολή και βγήκε από το κατάστημα.

Βάδιζε χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει. Το κέφι του είχε χα-

λάσει εντελώς. Γιατί η Νανά τού είχε πει ψέματα; Αυτό ήταν το ερώτημα που τον βασάνιζε και τον έκαιγε.

Δεν ήταν ζηλότυπος άνθρωπος. Μέχρι σήμερα είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στη γυναίκα του. Τώρα όμως συνειδητοποιούσε ότι η Νανά έκανε μια δουλειά που της επέτρεπε να λείπει από το σπίτι ακανόνιστες ώρες. Άλλοτε γιατί εξυπηρετούσε τον αδελφό της και άλλοτε γιατί εξυπηρετούσε κάποιον πελάτη που «μόνο Πέμπτη αργά ήταν ελεύθερος».

Και τι έπρεπε να κάνει τώρα ο Μάνος; Να της μιλήσει ευθέως και να της ζητήσει εξηγήσεις; Ή να περιμένει; Αλλά τι θα μπορούσε να περιμένει; Και πώς θα ζούσε μέχρι τότε, από τη στιγμή που είχε φυτρώσει μέσα του ο σπόρος της αμφιβολίας; Όχι. Έπρεπε να μάθει εδώ και τώρα. Έπρεπε να μάθει την αλήθεια, όσο οδυνηρή κι αν αποδεικνυόταν.

Δεν είχε πολλές λύσεις. Για την ακρίβεια, είχε μόνο μία. Να παρακολουθήσει τη Νανά. Μια κουβέντα ήταν αυτό, βέβαια. Οι επαγγελματικές του υποχρεώσεις δεν του άφηναν πολλά περιθώρια για παρακολουθήσεις. Θα εκμεταλλευόταν τουλάχιστον το Σαββατοκύριακο.

Η ιδέα ότι θα παρακολουθούσε τη γυναίκα του δεν του άρεσε καθόλου. Το έβρισκε υποτιμητικό, ταπεινωτικό και για τους δύο. Ίσως λίγο περισσότερο για τον εαυτό του. Ωστόσο, βρισκόταν σε κατάσταση αναστάτωσης και ένιωθε την αμείλικτη ανάγκη να ξαναβρεί την εμπιστοσύνη του στον άνθρωπό του, στη γυναίκα που είχε πλάι του τόσα χρόνια, στη μητέρα του παιδιού του. Γιατί η εμπιστοσύνη του είχε κλονιστεί συθέμελα και ο Μάνος ήθελε απεγνωσμένα να την αποκαταστήσει.

Το πρώτο που έκανε ήταν να τηλεφωνήσει στο γραφείο της Νανάς.

«Ναι;» άκουσε τη δροσερή της φωνή.

«Εδώ Μάνος. Το πρόγραμμά μου αλλάζει. Τραυματίστηκε η κόρη ενός συναδέλφου και θα μπει στο χειρουργείο. Είναι βαρύ περιστατικό. Ο συνάδελφος με παρακάλεσε να είμαι κι εγώ. Δεν ξέρω πόσες ώρες θα λείψω. Το πιθανότερο όμως είναι ότι θα ξεμπερδέψω το βράδυ».

«Κανένα πρόβλημα, Μάνο μου».

Κάτω από άλλες συνθήκες, η αντίδρασή της θα περνούσε απαρατήρητη. Τώρα όμως του δημιουργούσε ακόμα περισσότερες υποψίες.

Κάθισε σε μια μικρή καφετέρια, σε αρκετή απόσταση από το μεσιτικό γραφείο, όχι όμως τόση ώστε να εμποδίζεται η θέα της εισόδου του. Ευτυχώς, εδώ δεν τον ήξερε το προσωπικό. Ο Μάνος δε σύχναζε σε τέτοια μέρη, κυρίως λόγω έλλειψης χρόνου. Όταν έβγαιναν, πήγαιναν συνήθως σε κανένα εστιατόριο και έτρωγαν οικογενειακά.

Σε λίγο τον πλησίασε μια νεαρή σερβιτόρα. Ο Μάνος παρήγγειλε έναν καφέ σκέτο, με τα μάτια καρφωμένα στην είσοδο του μεσιτικού γραφείου.

Κι ενώ εκείνος κλυδωνιζόταν στο πέλαγος της αμφιβολίας, διχασμένος ανάμεσα στη λογική και στο συναίσθημα, ήρθε ένα τηλεφώνημα και τον προσγείωσε ανώμαλα στην πραγματικότητα. Χτυπούσε το κινητό του. Ο Μάνος απάντησε αφηρημένα.

«Ο κύριος Θεοδώρου; Ο παιδίατρος;» ρωτούσε μια άγνωστη γυναικεία φωνή.

«Μάλιστα». Αν τον καλούσαν για επίσκεψη, θα έλεγε ότι βρισκόταν εκτός Αθηνών.

«Κύριε Θεοδώρου, γνωρίζετε ότι η γυναίκα σας έχει σχέση με κάποιον εργολάβο ονόματι Σιαμαντά;»

«Ορίστε;» Το σοκ ήταν τέτοιο, που ο Μάνος είχε την αίσθηση πως του μιλούσαν σε ξένη γλώσσα και έπρεπε να κάνει προσπάθεια για να καταλάβει.

«Αν δε με πιστεύετε, πηγαίνετε στις δώδεκα το μεσημέρι στην οδό Διογένους 78 και θα τους δείτε. Ανεβαίνουν στην γκαρσονιέρα του τετάρτου».

«Ποια είσαστε εσείς;»

«Ας πούμε μια ομοιοπαθής», απάντησε η γυναίκα. «Διογένους 78 λοιπόν. Απέναντι από ένα καθαριστήριο», πρόσθεσε και έκλεισε.

Το κεφάλι του γύριζε και το μυαλό του πάσχιζε να λειτουργήσει κανονικά. Αλλά δυσκολευόταν αφάνταστα. Ο Μάνος πήρε μερικές βαθιές αναπνοές και προσπάθησε να συνέλθει. Δεν έπρεπε να καταρρεύσει τώρα. Ναι, αυτό θα σκεφτόταν για να κρατηθεί όρθιος. Δεν έπρεπε να καταρρεύσει τώρα.

Προσπάθησε να σκεφτεί πώς έπρεπε να κινηθεί. Τι ήταν προτιμότερο; Να μείνει εδώ και να την παρακολουθήσει ή να πάει στη διεύθυνση που του έδωσαν και βρισκόταν δυο βήματα από εκεί; Προτίμησε το δεύτερο, αν και ήξερε, ίσως και να ευχόταν, ότι μπορεί το τηλεφώνημα να είχε γίνει από κακοήθεια.

Η εξώπορτα της πολυκατοικίας ήταν ανοιχτή. Ο Μάνος μπήκε και πήρε το ασανσέρ. Υπήρχαν τέσσερις όροφοι συνολικά. Ανέβηκε στον τελευταίο και είδε δύο πόρ-

τες. Η μία πρέπει να ήταν το δώμα που είχε διακρίνει από το απέναντι πεζοδρόμιο, ενώ η άλλη, η μεταλλική, έβγαζε στην ταράτσα.

Το κουδούνι στο διαμέρισμα έγγραφε «Α. Χρονοπούλου». Ο Μάνος δοκίμασε τη δεύτερη πόρτα και διαπίστωσε με έκπληξη ότι ήταν ξεκλειδωτή. Σ' αυτή την πολυκατοικία δεν τηρούσαν και πολύ σχολαστικά τους κανόνες ασφαλείας, σκέφτηκε καθώς άνοιγε και έβγαине στην ταράτσα. Άφησε την πόρτα ανοιχτή μια χαραμάδα και στάθηκε από πίσω, έτσι ώστε να μπορεί να παρακολουθεί το ασανσέρ.

Η ώρα ήταν ακόμα έντεκα και είκοσι. Ο Μάνος παρακαλούσε να μην εμφανιστεί στην ταράτσα καμιά νοικοκυρά που ερχόταν να απλώσει την μπουγάδα της, γιατί ούτε που ήξερε πώς θα δικαιολογούσε την παρουσία του. Μέχρι τις δώδεκα και κάτι που έφτασε το ασανσέρ στον τέταρτο, του φάνηκε πως είχε περάσει ένας αιώνας.

Η πόρτα του θαλάμου άνοιξε και βγήκε η Νανά συνοδευόμενη από έναν πανύψηλο τύπο με μουστάκι που την αγκάλιαζε από τους ώμους. Ήταν απορροφημένοι από μια συζήτηση σχετικά με κάποια μάρκα αυτοκινήτου. Η φωνή εκείνου ήταν μπάσα και η προφορά του πρόδιδε Θεσσαλονικιό. Ο Μάνος πρόλαβε και πρόσεξε πόσο περιποιημένη και καλοχτενισμένη ήταν η Νανά. Τώρα μάλιστα θυμόταν ότι το πρωί του είχε μυρίσει άρωμα. Αλλά μετά συνειδητοποίησε πως η γυναίκα του ήταν κάθε μέρα περιποιημένη και καλοχτενισμένη. Και κάθε πρωί έβαζε αυτό το όμορφο άρωμα. Θεέ μου, θα μου στρίψει, σκέφτηκε.

Στο μεταξύ, ο άντρας έβγαζε από την τσέπη του μια αρμαθιά κλειδιά, διάλεγε ένα και ξεκλείδωνε την πόρτα του δώματος. Μπήκαν και οι δύο μέσα και ξανακλείδωσε. Ακούστηκαν γελάκια και μετά έγινε ησυχία.

Ο Μάνος ένωσε να του ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι. Ο κόσμος γύρω του σκοτείνιασε και το έδαφος άρχισε να υποχωρεί κάτω από τα πόδια του. Έγειρε τη ράχη του στον τοίχο για να στηριχτεί. Η πρώτη του σκέψη ήταν να σαλτάρει από την ταρατσα. Δεν ήθελε τη ζωή του. Μετά όμως θυμήθηκε τον Λεωνίδα. Όχι, δεν είχε την πολυτέλεια της αυτοκτονίας. Θα πήγαινε να χτυπήσει την πόρτα και θα εμφανιζόταν φάντης μπαστούνι μπροστά τους. Υπό τον όρο ότι θα του άνοιγαν. Γιατί, λογικά, δεν επρόκειτο να του ανοίξουν όσο κι αν χτυπούσε το κουδούνι. Εκτός αν άρχιζε να βροντάει την πόρτα μέχρι να τη σπάσει. Ως τότε όμως θα τους είχαν πάρει χαμπάρι οι αποκάτω και θα ανέβαιναν να δουν τι συμβαίνει. Θα μαζευόταν κόσμος. Το δράμα του θα παιζόταν μπροστά σε κοινό. Όχι. Αυτό δε θα το άντεχε.

Η τρίτη λύση ήταν να περιμένει μέχρι να βγουν. Αλλά πώς θα περίμενε; Καθισμένος ήρεμα στα σκαλάκια ενώ μέσα η γυναίκα του θα...; Αυτό κι αν ήταν πάνω από τις δυνάμεις του! Τελικά, η λύση της βουτιάς από την ταρατσα φαινόταν πιο ελκυστική. Ο Μάνος όμως δεν ενέδωσε. Αντί γι' αυτό, άνοιξε το ασανσέρ και μπήκε μέσα. Ο θάλαμος μύριζε ακόμα από το άρωμά της. Όταν ο Μάνος ξαναβρέθηκε στον δρόμο, του φάνηκε ότι ο κόσμος δεν ήταν πια ο ίδιος. Δε θα ήταν ποτέ.

Πήρε μερικές βαθιές εισπνοές και άρχισε να βαδίζει χω-

ρίς να ξέρει πού πηγαίνει. Τα πόδια του ήταν, θαρρείς, από μολύβι. Ένας Θεός ήξερε πόση ώρα περιπλανήθηκε. Σε κάποια διάβαση πεζών πέρασε απέναντι χωρίς να κοιτάξει το φανάρι. Τον συνέφερε το δυνατό φρενάρισμα που ακούστηκε και οι βλαστήμιες του οδηγού που παραλίγο να τον παρασύρει με το αυτοκίνητό του. Έκανε πίσω και περίμενε να ανάψει το πράσινο. Κάποτε άναψε και ο Μάνος πέρασε απέναντι. Συνέχισε να βαδίζει άσκοπα κάμποσην ώρα ακόμα και, σε μια στιγμή, κοίταξε γύρω του σαν να προσπαθούσε να προσανατολιστεί. Δεν ήταν από δω ο δρόμος για το σπίτι του. Πρέπει να είχε απομακρυνθεί αρκετά. Μόνο έτσι μπορούσε να εξηγήσει το γεγονός ότι βρισκόταν σ' αυτό το σημείο. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί, τουλάχιστον μέχρι να φτάσει στην πολυκατοικία που έμενε. Τα κατάφερε με δυσκολία και κάποια στιγμή βρέθηκε στο γνώριμο περιβάλλον του καθιστικού του. Εκεί μπορούσε να καταρρεύσει με την ησυχία του.

Πήγε στην κουζίνα και ήπια μονορούφι ένα ποτήρι νερό. Κοίταξε γύρω του τον χώρο. Σ' αυτό το τραπέζι είχε πάει πριν από λίγες ώρες το πρωινό του, παρέα με τη γυναίκα και τον γιο τους. Σ' αυτό το τραπέζι είχε καθίσει ανύποπτος για τον κεραυνό που επρόκειτο να τον χτυπήσει λίγο αργότερα.

Σύρθηκε μέχρι το καθιστικό και σωριάστηκε στον καναπέ κρύβοντας το πρόσωπο στις παλάμες του. Έμεινε κάμποσην ώρα έτσι, προσπαθώντας να βάλει σε κάποια τάξη τις σκέψεις του. Τα ερωτηματικά που τριβέλιζαν το μυαλό του ήταν πολλά. Από πότε συνέβαινε αυτό; Τι έβρισκε η Νανά σ' εκείνο τον άνθρωπο; Τον αγαπούσε άραγε; Πό-

σοι την είχαν δει μαζί του; Γιατί η Νανά έμενε με τον Μάνο; Γιατί έπαιζε θέατρο;

Ξαφνικά, πετάχτηκε όρθιος και πλησίασε τη βιβλιοθήκη. Στο κάτω ράφι έβαζαν τους τηλεφωνικούς καταλόγους. Πήρε τον Χρυσό Οδηγό και αναζήτησε τις τεχνικές εταιρείες με το όνομα Σιαμαντάς. Το γραφείο βρισκόταν σε γνωστό δρόμο της Νέας Σμύρνης. Ήταν καταχωρισμένα δύο τηλέφωνα. Ένα κινητό και ένα σταθερό. Ο Μάνος δίστασε λίγο και μετά σχημάτισε τον αριθμό του κινητού.

«Παρακαλώ;» απάντησε μια μπάσα αντρική φωνή που υπερτόνιζε το λάμδα.

«Ο κύριος Σιαμαντάς;» άκουσε τον εαυτό του να λέει.

«Ο ίδιος».

Σίγουρα έχει δίπλα του τη Νανά, ήταν το πρώτο που σκέφτηκε ο Μάνος.

«Εμπρός;» έκανε ο άλλος ανυπόμονα.

Ο Μάνος κράτησε την ανάσα του.

«Ναι;» είπε ο Σιαμαντάς δυνατότερα.

Ο Μάνος ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του και κάθισε στο πλησιέστερο κάθισμα. Μόλις είχε ακούσει τον εραστή της γυναίκας του. Ο τύπος βρισκόταν μερικά τετράγωνα παρακάτω από το σπίτι του. Ήταν ένας άνθρωπος υπαρκτός, με σάρκα και οστά. Όλα αυτά που είδε ο Μάνος δεν ήταν ούτε παραισθήσεις ούτε εφιάλτης. Ήταν η αδυσώπητη πραγματικότητα.

Πνιγόταν. Η αίσθηση μάλιστα ήταν τόσο έντονη, ώστε του ερχόταν να φωνάξει «βοήθεια». Άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο σκεφτικός. Ξαφνικά, σταμάτησε. Υπήρχε ένας άνθρωπος που ίσως ήξερε κάτι. Το θέμα

ήταν αν θα μιλούσε. Αλλά ο Μάνος δεν έχανε τίποτα να τον ρωτήσει.

Λίγα λεπτά αργότερα χτυπούσε απροειδοποίητα το κουδούνι του κουνιάδου του. Απέφυγε επίτηδες να του τηλεφωνήσει προηγουμένως, γιατί ήθελε να τον αιφνιδιάσει. Ο Στέφανος δούλευε στον ίδιο χώρο με τη Νανά. Δεν αποκλείεται να είχε παρατηρήσει κάτι ύποπτο. Να είχε ακούσει άθελά του κάποιο περίεργο τηλεφώνημα. Ο Μάνος κατανοούσε φυσικά ότι η θέση του Στέφανου ήταν δύσκολη, μιας και ήταν αδελφός της Νανάς. Ποντάριζε όμως σε δύο πράγματα: Το ένα ήταν η εντιμότητα του Στέφανου και το άλλο ότι κουνιάδος και γαμπρός είχαν ανέκαθεν άριστες σχέσεις και εκτιμούσαν πολύ ο ένας τον άλλο.

Ο Στέφανος του άνοιξε αμέσως και έδειξε φανερά ξαφνιασμένος αντικρίζοντας τον Μάνο, και μάλιστα χωρίς τη Νανά.

«Πώς από δω;» ρώτησε χαμογελώντας.

«Θέλω να σου μιλήσω. Είσαι μόνος σου;»

Ο Στέφανος έγνεψε καταφατικά και το πρόσωπό του σοβάρεψε απότομα. «Η γυναίκα μου έχει πάει στο σουπερμάρκετ. Έπαθε κανείς τίποτα;» ρώτησε ανήσυχος.

Έπαθα εγώ. «Ναι. Όχι. Δηλαδή... Θα σου πω».

Μπήκε και κάθισε στον καναπέ. Ο Στέφανος στάθηκε όρθιος μπροστά του.

«Τι συμβαίνει, Μάνο; Γιατί είσαι έτσι;»

«Τα ξέρω όλα», είπε μπλοφάροντας.

«Όλα; Ποια όλα;»

«Για την αδελφή σου».

Ο Στέφανος έχασε το χρώμα του. «Για τη Νανά;» ρώτησε και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Δε νομίζω ότι έχεις κι άλλη αδελφή».

«Τι έμαθες δηλαδή;»

«Έλα τώρα, Στέφανε. Μην κάνεις ότι δεν ξέρεις. Η Νανά τα παραδέχτηκε όλα».

Αυτό το τελευταίο ήταν για τον Στέφανο η χαριστική βολή. Ευχόταν να ανοίξει η γη και να τον καταπιεί. Κοίταξε τον Μάνο με ύφος δυστυχισμένο και προσπάθησε να κερδίσει χρόνο. «Τι ακριβώς σου είπε;»

«Τα πάντα. Ομολόγησε τα πάντα. Αλλά και να μην τα ομολογούσε, την είδα με τα ίδια μου τα μάτια. Πριν από λίγο ήταν με τον φίλο της. Μπορεί να είναι ακόμα».

«Με τον φίλο της;»

«Έμπαιναν στην γκαρσονιέρα του».

«Μια στιγμή, Μάνο. Μήπως κάνεις λάθος; Μήπως ήταν κάποιος πελάτης και κοιτούσαν κανένα διαμέρισμα;»

Ένα πικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Μάνου. «Και πώς το κοιτούσαν; Αγκαλιασμένοι;»

«Εσύ πώς το έμαθες;»

«Την έπιασα να λέει ψέματα. Και πριν καλά καλά καταλάβω τι συνέβαινε, έλαβα κι ένα ανώνυμο τηλεφώνημα».

«Ανώνυμο τηλεφώνημα;» έκανε σασιτισμένος ο Στέφανος. «Μήπως ήταν κανένας κακοήθης;» ρώτησε γεμάτος ελπίδα.

Ο Μάνος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του. «Δυστυχώς, όχι. Ήταν κάποια γυναίκα. Κι αυτά που μου είπε επιβεβαιώθηκαν πολύ σύντομα. Σου είπα: Τους είδα με τα ίδια μου τα μάτια να χαριεντίζονται και να μπαίνουν στην

γκαρσονιέρα». Σταμάτησε και πήρε μια βαθιά αναπνοή, σε μια προσπάθεια να κάνει κουράγιο.

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, η αδελφή σου έχει φίλο. Και μην κάνεις τον ανήξερο, Στέφανε. Η Νανά μου είπε ότι τα ήξερες».

Ο Στέφανος έσκυψε το κεφάλι του.

Γιατί σήμερα τον απογοήτευαν όλοι;

«Μάνο, λυπάμαι πολύ. Το ανακάλυψα εντελώς τυχαία, από μια σύμπτωση. Να ξέρεις πάντως ότι της τα έψαλα για τα καλά της προκομμένης. Την έβαλα να μου ορκιστεί ότι θα σταματήσει να βλέπει αυτό τον ανεπρόκοπο τον τορναδόρο. Κάθε τόσο τη ρωτούσα κι εκείνη ορκιζόταν ότι είχε διακόψει». Το πρόσωπό του είχε ιδρώσει. «Απορώ τι του έβρισκε! Είναι ένα άχρηστο κορμί. Ένας τεμπέλης. Κοντεύει να βάλει λουκέτο στο μαγαζί του».

Ο Μάνος τον κοιτούσε με το στόμα ανοιχτό. Του είχε κοπεί η λαλιά.

«Μάνο μου, παραλίγο να τη δείρω. Της είπα να σκεφτεί εσένα και το παιδί. Της είπα ότι μας κάνει ρεζίλι μ' αυτά τα καμώματα και πως στο τέλος θα διαλύσει το σπίτι της. Την απείλησα μάλιστα ότι θα σου τα πω εγώ ο ίδιος αν δε βάλει μυαλό». Μιλούσε γρήγορα και ταραγμένα στην προσπάθειά του να τον πείσει. Φαινόταν πραγματικά απελπισμένος και ο Μάνος άρχισε να τον λυπάται. Μπορεί ο Στέφανος να έλεγε αλήθεια. Άλλωστε, ήταν καλός άνθρωπος, αφοσιωμένος στην οικογένειά του. Αλλά έτσι φαινόταν και η Νανά. Καλή γυναίκα και αφοσιωμένη στην οικογένειά της. Μήπως ο Στέφανος προσπαθούσε απλώς να βγάλει την ουρά του απ' έξω;

Ξαφνικά, ο Μάνος συνειδητοποίησε κάτι.

«Τορναδόρος είπες;»

«Ναι. Αυτός ο χαμένος κοντοστούπης που έχει ένα ημιυπόγειο μαγαζί, λίγο πιο κάτω από τον φούρνο. Να ήταν και κανένας της προκοπής...»

«Ω Θεέ μου...» έκανε ο Μάνος σαν να είχε δεχτεί σφαίρα κατάστηθα. «Κι εσύ πώς τα ανακάλυψες όλ' αυτά;»

Ο Στέφανος έσκυψε πάλι το κεφάλι του. Όταν το ξανασήκωσε, έδειχνε έτοιμος να βάλει τα κλάματα. «Τους είδα μια μέρα».

«Τους είδες; Πού; Πότε;»

Ο κουνιάδος του αναστέναξε και κάθισε σε μια καρέκλα. «Πάει καιρός. Την είδα τυχαία ένα απόγευμα να βγαίνει από το υπόγειο. Εκείνος την ξεπροβόδιζε. Η στάση τους μου φάνηκε περίεργη. Σαν να είχαν μεγάλη οικειότητα. Όταν τη ρώτησα με την ελπίδα ότι θα με καθησύχαζε, αντέδρασε πολύ επιθετικά. Μου είπε να κοιτάζω τη δουλειά μου και να την αφήσω ήσυχη».

«Και δε μου είπες τίποτα», παρατήρησε ο Μάνος.

«Έλα στη θέση μου. Αδελφή μου είναι. Προσπάθησα να τη συνεφέρω, όπως σου είπα. Την πήρα με το καλό. Την πήρα και με το άγριο. Στο τέλος μου ορκίστηκε πως είχε διακόψει. Ήθελα να το πιστεύω».

Ο Μάνος είχε την αίσθηση πως όλα αυτά συνέβαιναν σε κάποιον άλλο άτυχο. Πάντως, όχι σ' αυτόν. Έπιασε ασυναίσθητα το κεφάλι του με τα δυο του χέρια. «Ω Θεέ μου...» μουρμούρισε. «Κι εγώ κοιμόμουν όρθιος τόσον καιρό».

Ο Στέφανος τον κοίταξε και για μια στιγμή φοβήθηκε ότι ο γαμπρός του θα πάθει τίποτα. Πετάχτηκε όρθιος κι

έτρεξε στην κουζίνα να του φέρει ένα ποτήρι νερό. Όταν γύρισε όμως, ο Μάνος είχε φύγει αφήνοντας την εξώπορτα ανοιχτή. Ο Στέφανος βγήκε από το διαμέρισμα κρατώντας ακόμα το ποτήρι στο χέρι. Το ασανσέρ μόλις ξεκινούσε για κάτω.

«Πανάθεμά σε, Νανά! Πανάθεμά σε!» γρύλισε και ήπιε το νερό που κρατούσε.

Εκείνος ζει την απόλυτη ευτυχία με τη σύζυγο και το παιδί του, μέχρι την ημέρα που ανακαλύπτει ότι η αγαπημένη του τον απατά. Και τότε, από τη μια στιγμή στην άλλη, χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια του και όλα γύρω του γίνονται συντρίμμια. Μετά την τραυματική εμπειρία και το επώδυνο διαζύγιο, μισεί όλες τις γυναίκες του κόσμου και μοναδικός του σκοπός από δω και πέρα είναι να βρει ένα εξιλαστήριο θύμα.

Στην άλλη άκρη της πόλης, μια νέα γυναίκα ζει ανύποπτη τη δική της επίπλαστη ευτυχία, μέχρι που ανακαλύπτει το φρικτό, αποτρόπαιο μυστικό που της έκρυβε ο άντρας της. Ύστερα από τον αναπόφευκτο χωρισμό και τη βαθιά πληγή, ένα είναι σίγουρο: η εμπιστοσύνη της στους άντρες έχει χαθεί οριστικά. Το μόνο που την ενδιαφέρει πλέον είναι η μικρή μοναχοκόρη της.

Τι θα συμβεί όταν αυτοί οι δύο άνθρωποι ανταμώσουν; Πόσο ανελέητος μπορεί να γίνει εκείνος και πόσο περισσότερο μπορεί να πληγωθεί εκείνη;

Μια σύγχρονη, πραγματική ιστορία που μοιάζει με μυθιστόρημα χωρίς να είναι, με φόντο τον μαγευτικό Πύργο της βασίλισσας Αμαλίας. Δυο πρόσωπα που ανακαλύπτουν πως, μερικές φορές, τις μεγάλες αποφάσεις τις παίρνει για λογαριασμό μας η ίδια η ζωή.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0784-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 15380

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η